

Era un decembrie întunecat și ploios, iar primul curs era arta. Desenul nu era materia preferată a lui Felix, mai ales studiile după natură moartă, de aceea lăsase subiectul la latitudinea mamei sale. Se întreba adeseori oare ce îi pusese ea în ghiozdan pentru ca el să deseneze; păruse destul de mulțumită de alegerea sa în acea dimineață. Nu, lui cel mai mult îi plăcea știința și aceasta era materia la care se pricepea.

În timp ce coti la capătul coridorului, îl zări pe Stephen Rheinhart, cunoscut drept Rhino, lenevind lângă radiator. Cu grămada lui de păr roșu înflăcărat era greu să nu-l observi. Rhino îl observă pe Felix privindu-l.

– Să-ți duc geanta, *profesore?* rosti el batjocoritor, înșfăcând-o și lăsând-o să cadă pe podea.

Aceasta se deschise brusc, iar creioanele și stilourile se rostogoliră în toate direcțiile. Când Felix nu făcu nicio încercare de a-și recupera obiectele, Rhino râse.

– Ce s-a întâmplat, profu? Ai văzut o fantomă?

„Într-un fel, da“, se gândi Felix, holbându-se îngrozit la o lampă din bronz care stătea acolo, tăcută și acuzatoare, pe podeaua din piatră.

– Ce e aia? întrebă Rhino. Suportul tău jerpelit pentru cursul de artă?

Când Felix nu îi răspunse, Rhino lovi lampa cu piciorul, trimițând-o de-a lungul coridorului pustiu. Ateriză cu o lovitură puternică în peretele opus și se legănă înainte și înapoi de câteva ori, apoi se opri.

– Nu face asta, spuse Felix.

– *Nu face asta*, îl imită Rhino.

– Nu înțelegi, spuse Felix.

Se simțea puțin amețit, așa cum se simțea odinioară, când era foarte bolnav. Să vadă lampa așa, din senin, fusese un șoc pentru el; uitase complet de ea. Probabil că mama sa crezuse că ar fi fost perfectă pentru cursul de artă.

Rhino o ridică, rânji, examinează cu privirea gâtul lămpii și rosti cu o voce stupidă.

– *Îți ordon, duhule, să apari...*

– Nu! strigă Felix înspăimântat. Nu trebuia!

Zâmbetul lui Rhino se mări, apoi îi îngheță pe chip. Ceva auriu și cețos începu să se strecoare pe gâtul lămpii. Un moment mai târziu, șuiera precum aburul fierbinte dintr-un ceainic, strălucind într-un vârtej. Scăpă lampa ca și cum ar fi fost fierbinte ca focul.

Ceața aurie își schimbă forma până ce deveni un om, îmbrăcat într-un costum ce flutura asemenea unor rufe pe frânghie într-o zi cu vânt. Avea urechile ascuțite și părul negru precum smoala, iar la curea purta un pumnal încovoiat. Îl privi pe Rhino pentru o clipă – părul său roșu păru să-l surprindă –, apoi chipul i se întunecă. Făcu o plecăciune și spuse:

– Salutări!

– Ești un iluzionist, nu-i așa? spuse Rhino. Cred că te-am văzut la televizor.

– Este un duh, spuse Felix cu amărăciune. Deși el își spune brandi.

– Dă-l încoace, spuse batjocoritor Rhino. Suntem în plină zi în Anglia, nu în *O mie și una de nopți*.

– Anglia, medită brandiul. Îl privi cercetător pe Rhino. Presupun că vrei fie bogății la care nu ai visat nici în cele mai frumoase vise ale tale, fie cea mai frumoasă femeie din lume.

– Doar bogăția, multumesc, spuse Rhino.

– Nu sunt foarte sigur de cum funcționează lucrurile în lumea asta, spuse brandiul. Este pentru prima oară când ies din lampă de partea asta a Cumpenei Apelor, vezi tu... Îi aruncă o privire furioasă lui Felix. Și a fi afară din lampa mea este mai plăcut decât grindina de mărimea rodiei, continuă el. Ochii îi deveniră brusc la fel de pătrunzători și ascuțiți precum pumnalul de la curea. Nu te-ai ținut de cuvânt, Felix Sanders, sâsâi el. Mi-ai promis că vei căuta o modalitate științifică de a mă transforma într-o ființă adevărată. Să îți petreci majoritatea vieții tale ca un nor gazos este la fel de dezamăgitor precum ficatul fără ceapă.

Înainte să poată dezvolta ideea, un bărbat într-un costum gri apăru pe coridor. Brandiul se întoarse să-l privească, iar Felix profită de moment pentru a lovi lampa puțin mai departe. Bărbatul în costum gri se dovedi a fi directorul.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el.

– Nimic, domnule Goodbody¹, spuse Felix grăbit.

Brandiul izbucni în râs.

– Goodbody? spuse el. Și mie mi-ar plăcea un corp bun. Al meu nu e deloc amuzant.

– Și cine, mai exact, ești tu? întrebă directorul, care auzise toate glumele posibile despre numele său, astfel că nu era deloc impresionat.

– Face parte din grupul teatrului local, spuse Felix grăbit. Ne ajută cu pantomima.

– A, da, spuse directorul, căruia îi plăcea să pară că își amintește fiecare detaliu despre școala și elevii săi.

Le oferi unul dintre zâmbetele sale sarcastice și se îndepărtă. Odată ce dădu colțul, cei trei erau din nou pe cont propriu.

– Acum îl vezi, acum nu, zâmbi superior Rhino. *Abracadabra!*

O expresie de pură neîncredere străbătu chipul brandiului. Îl apucă pe Rhino de gât, îl puse la perete și spuse

– Ce ai spus?

Ochii lui Rhino se bulbucară și spuse răgușit:

– Abracadabra.

Brandiului părea că nu îi vine să creadă ceea ce aude.

– Acesta este un cuvânt cu foarte multă putere, spuse el. Putere *incredibilă*. Ce păcat ca nu l-ai rostit în lumea mea, pentru că rezultatul ar fi fost mult mai

¹ Goodbody – format din cuvintele „good“ și „body“, care în lb. engleză înseamnă „corp bun“ (n.tr.)

spectaculos. Bagă asta la cap: m-ai eliberat de obligațiile mele față de tine. *Nu mai sunt nevoit să îți îndeplinesc alte dorințe.*

Îi dădu drumul lui Rhino, care trase adânc aer în piept și se cutremură. Apoi se întoarse către Felix, care nu scotea niciun cuvânt.

– Văd acum că promisiunea ta de a-mi găsi un om de știință a fost o minciună. De data asta, te voi obliga. Îl prinse pe Rhino de ureche și i-o răsuci cu putere.

Rhino scânci și se zbătu pentru o clipă, apoi brandiul își scoase pumnalul, presă vârful pe coloana lui Rhino și îl forță să meargă până la lampă.

– Ridic-o! ordonă el, fără să dea drumul urechii sale.

Rhino o ridică.

– Acum freacă lampa!

Rhino o frecă.

Apoi, în timp ce Felix privi înspăimântat, atât brandiul, cât și Rhino se transformară în abur și se întoarseră în lampă. Lampa zăngăni pe podea. Felix o ridică și privi în jos, pe gâtul lămpii. Nu văzu nimic, dar putea auzi voci.

– Ce se întâmplă? strigă Rhino, deși vocea îi era subțire și distantă. Unde sunt?

– Ești ostaticul meu, răspuse brandiul.

– În visele tale, găfâi Rhino.

Urmă un sunet asemenea unei zgârieturi și apoi o bubuitură, ca și cum Rhino ar fi încercat, probabil, să se cațăre pe gâtul lămpii și ar fi eșuat.

Felix duse lampa aproape de gura sa și strigă:

– Dă-i drumul!

– În niciun caz, răspuse brandiul. Nu până ce nu îmi faci rost de un om de știință adevărat.

Felix puse lampa în ghiozdan și rămase acolo, gânditor. O adusesse cu el din lumea magică de dincolo de Cumpăna

Apelor, înfășurată într-o haină și uitată pe fundul rucsacului său. Probabil că mama lui o despachetase și o așezase undeva. Își amintise de ea când fusese menționat cursul de artă și i-o pusese în ghiozdan. Ce bine că nu a lustruit-o mai întâi!

Se îndoia că dispariția lui Rhino va provoca o razie la scară națională, din moment ce mai dispăruse de multe ori înainte. Părul roșu înflăcărat nu era prezent la școală atât de des, așa cum îi plăcea lui Rhino să exagereze despre absențele sale. Era cunoscut pentru disparițiile sale cu zilele – când nici măcar mama sa nu știa unde este –, dar nici nu îi păsa foarte mult, dacă era să ne luăm după strigătele prin care comunica-sea și directorul școlii, în urmă cu câteva zile.

– Nu sunt temnicerul lui, strigase ea la domnul Goodbody. Și nu îl puteți învinovăți că se sustrage de la anumite activități când nu i-a fost oferită o consiliere profesională!

– A spus că își dorește să participe la lansarea științifică a unei rachete, doamnă Rheinhart, replicase glacial directorul. Nu ni s-a părut foarte amuzant, mai ales după boroboața aceea cu șopronul, pe care l-a distrus.

Mamei lui Rhino i se păru amuzant.

– Mereu are câte o petardă sau două prin buzunare, spuse ea. Iar șopronul acela trebuia oricum dărâmat. V-a scutit de cheltuieli, nu-i așa?

Jumătate din școală trebuie să o fi auzit. Felix nu își putea imagina cum ar fi fost să aibă o asemenea mamă, dar întâlnirea cu Rhino pe coridorul școlii se dovedise a fi un mod prost de a-și începe ziua.

În adâncul inimii sale, Felix știa că putea face un singur lucru: să ducă lampa dincolo de Diviziune, în lumea cealaltă, unde îi era locul. Prietena lui, Betony, urma să îl viziteze peste câteva zile, cu ocazia Crăciunului, zburând cu covorul magic; aștepta momentul ăsta mai mult decât marea sărbătoare

în sine. I-ar putea cere să elibereze brandiul în lumea ei și să îl aducă pe Rhino înapoi acasă. Totuși, părea o acțiune destul de greu de îndeplinit și nepotrivită cu întâmpinarea unui vechi prieten.

Cursul de artă fu groaznic. Felix fu pedepsit, pentru că își uitase obiectul ce trebuia să reprezinte o natură moartă, dar sub nicio formă nu voia să scoată lampa din ghiozdan. Stătu acolo, desenând ceainicul altcuiva și imaginându-și că aruncă lampa într-o fântână sau că o îngroapă în ciment cu întărire rapidă. Dar de fiecare dată o privi cu ochiul minții sale revenind la viață, asemenea unei mumii dintr-un film de groază, și își imagină că brandiul îl urmărea cu un pumnal, însetat de răzbunare.

Când ajunse acasă, puse lampa în fundul șifonierului. Nu voia să aibă parte de întrebări ciudate chiar înainte de sosirea lui Betony. Mama lui nu știa nimic despre cealaltă lume; credea că Betony era o prietenă pe care o cunoscuse în Cornwall. Cât timp Betony își ținea urechile de elf ascunse, putea trece cu ușurință drept o fetiță umană.

„Tata este problema, gândi Felix. Știe totul; ar lua-o razna dacă ar ști că un duh își face de cap prin lumea noastră. Mi-a interzis să mai vizitez lumea lui Betony, deoarece crede că este prea periculos.“ De parcă el ar fi expertul? Poate că a dat o tură cu un covor zburător vara trecută – în lumea *asta* –, dar ce știe *el* despre baghetele de mare putere sau despre călătoritul cu dragoni, sau despre sfincși ce adoră ghicitorile?

Apoi se gândi: „Sper că Rhino nu are vreo petardă la el“. Să aprindă una din alea în interiorul unei lămpi magice, ceea ce ar fi cel mai stupid lucru de care ar putea fi în stare. Dar nimic nu ar fi prea rău în comparație cu ce s-ar întâmpla dacă ar duce o petardă neexplodată în lumea cealaltă. Dacă ar ajunge pe mâini greșite, ar fi, indiscutabil, o rețetă a dezastrului.

– Răpirea este un delict criminal, spuse Rhino de îndată ce hotărî că nu se putea cățara pe gâtul lămpii. „*Asta nu se întâmplă*, își spuse el cu convingere. Probabil că am alunecat pe gheana de gunoi a școlii și am leșinat pentru un moment.“

Brandiul râse.

Rhino privi în jur. Stătea în mijlocul unei camere de forma unui dom, mobilată cu perne, o masă joasă și un covor turcesc. Lumina provenea de la mai multe felinare așezate în mici firide. Presupuse că se aflau într-un fel de pivniță în interiorul școlii. În pereții din alamă erau două uși. Înainte ca brandiul să îl poată opri, Rhino se repezi către una din ele și o deschise. Pentru o clipă crezu că a ajuns într-o florărie, apoi observă flori, plante, dar și îngrășăminte naturale, cutii din lemn pline de răsaduri și realizează că se afla într-o seră. Ciudat. Oare undeva în tavan se afla un luminator care permitea luminii să pătrundă?

– Cealaltă ușă duce în cabinetul meu, spuse brandiul.

– Cât timp ai de gând să mă ții aici? întrebă Rhino.

– Un secol sau două ar trebui să fie de-ajuns, răspunse brandiul.

Întrucât brandiul era la fel de dus cu pluta ca un hârciog, Rhino decise să exploreze cabinetul de unul singur. Nu era foarte mare. Mirosea a cărți vechi și a mobilă lăcuită cu levănțică și nu ducea nicăieri. Se întoarse în camera principală, unde brandiul stătea pe una dintre perne, citind. Rhino se așeză pe o altă pernă și se hotărî să facă pe bosumflatul.

După vreo două ore în care supărarea lui nu produse nicio reacție, lui Rhino i se făcu foame, astfel că rupse tăcerea.

– Ce mâncăm la prânz? întrebă el.

Brandiul își ridică privirea din carte.

– Prânz? spuse el. Eu nu mănânc, copil uman. Sunt o ființă magică.

– Ești de-a dreptul sucit, spuse Rhino compătimitor.

– Absolut, fu de acord brandiul. Totuși, nu credeam că știi ceva despre magie.

– Ce? Rhino simți cum pierde controlul conversației.

– Ar fi mai corect dacă ai spune că sunt pe jumătate sucit, asemenea unui sinistrom, explică răbdător brandiul.

– Ce? spuse din nou Rhino.

– Un sinistrom. O hienă diabolică.

Lui Rhino nu-i trecea nici măcar un cuvânt prin cap din ceea ce i-ar fi putut spune, dar, din fericire, stomacul său bombăni pentru el.

– Acesta este un semn de foame, nu-i așa? spuse brandiul. Ce se întâmplă dacă nu primești nimic de mâncare?

– Mor, spuse Rhino cu dușmănie. Iar tu îți pierzi ostaticul. Brandiul închise cartea.

– În acest caz, spuse el, mai bine ți-aș împlini trei dorințe. Ce ți-ar plăcea să mănânci?

– Un stoc interminabil de hamburgeri, spuse de îndată Rhino.

Brandiul bătu din palme și o farfurie apărură pe masă. Porțelanul delicat era de un roz-trandafiriu pe-o parte și de un auriu pur pe cealaltă. Hamburgerul care se materializă pe ea părea nelalocul său chiar și pentru Rhino, dar era umplut cu toate bunătățile lui preferate: carne de vită bine prăjită la grătar, felii de brânză albastră, castraveciori murați, roșii, maioneză, ceapă... Chiar și așa, ezită înainte de a mușca din el. *Cum* apărură acolo? Închisese el ochii pentru un moment? Ridică partea de sus a chiflei cu susan și un smoc de abur îmbietor plutu în aer. Mirosul fu prea mult pentru el. Ridică întreg hamburgerul și îndesă cât mai mult din el în gură. Hamburgerul era la fel de delicios precum arăta, iar când îl termină, pe farfurie apărură încă unul.